

fattet som af Regeringen foreslaaet. Endvidere foreslaas indføjet i Hovedbestemmelsen: „i første Instans“, da det kunde drages i Tvivl, om Bestemmelsen, som den var affattet, ikke ogsaa omfattede Søgsmaal i højere Instants, hvorhos det udtrykkelig blev sagt, at Debitor skulde „bevisliggøre“, at hans manglende Betalingssevne var begrundet i de foreliggende overordentlige Forhold (oprindelig stod der, som ovenfor anført, „paastaa“). — Fællesudvalgets Flertal (3: de Medlemmer, der havde været Medlemmer af Folketingets Udvalgs Mindretal og Landstingets Udvalgs Flertal) bemærker i Fællesudvalgets Indstilling, at de „kan deltage i Indstillingen ud fra den Betragtning, at Karakteren af den foreslaaede Adgang til indenlandsk Betalingshenstand ved de stærkt indskrænkende Ændringsforslag forandres saa væsentlig, at man trods de Betænkeligheder, man vedblivende nærer overfor den hele Foranstaltning, dog ikke længere vil modsætte sig den.“ — Ved Sagens Behandling i Folketinget anbefalede Venstres Ordfører (Birch) paa egne og Meningsfællers Vegne at stemme for de Ændringsforslag, der foreligger fra Fællesudvalget, hvorefter han udtalte: „Hvad Lovforslaget som Helhed angaar, maa jeg anbefale mine Meningsfæller at undlade at stemme“. Ordføreren (Ivar Berendsen): . . . „det er ganske udenfor vore Forudsætninger, hvad vi erfarer i dette Øjeblik, nemlig at det Mindretal, som er blevet overstemt flere Gange her i Folketinget, efter i Fællesudvalget at have ladet oplæse en Udtalelse, som ikke er blevet forklaret os, her i Salen ved sin Ordfører erklærer, at det betyder, at de vil undlade at stemme. Der er ingen Tvivl hos nogen af Fællesudvalgets Medlemmer, for saa vidt de er Dele af Folketingets Flertal i denne Sag, om, at vi gik ud fra, at naar man ikke modsatte sig denne Fællesindstilling fra Fællesudvalget, saa betyder det, at man stemmer for Lovforslaget. Jeg ser jo nu meget vel, at der altsaa har været den Fælde deri, at Meningen har været, at man vilde forbeholde sig ikke at ville stemme her i Salen, men jeg kan ikke fatte, at man overfor Kolleger i et Udvalg vil benytte en Tvetydighed, som øjensynlig ikke er blevet opdaget, til en saadan Overraskelse overfor os“. *Stævning* bemærkede, at han var enig med Ordføreren „i den Betragtning, at her foreligger fra det ærede Medlem og hans Partis Side et Brud paa de Forudsætninger, under hvilke vi skred til at afgive Indstillingen til Tingene angaaende Udjævning af Uoverensstemmelserne.“ Endvidere udtalte *Ellinger* sig i samme Retning. Ved Forhandlingens Slutning udtalte *J. C. Christensen* følgende: . . . „Jeg ved for mit Vedkommende -- og det tror jeg, jeg kan sige for alle Fællesudvalgets Flertals Medlemmer --, at man ikke har tænkt paa at stille Fælder hverken for den ærede Ordfører eller for hans Meningsfæller, men vi har ment, at vor Optræden var i